

Kirkens diakonale og missionale forpligtelse

Uddrag fra foredrag af Kurt E. Larsen, afholdt i Ellebæk Kirke i forbindelse med Måbjerg og Ellebæk Sognes Menighedsplejes Diakoni- og Missionsdag den 13. november 2011.

Ordet blev kød - og siden har kirken haft travlt med at gøre det til ord igen. (Leif E. Kristensen, journalist, 1998) Sådan må det ikke gå. Tingene må høre sammen. Jeg vil i dag slå et slag for at diakoni hører med til kirkens tjeneste i verden, og vidnesbyrd i verden. Jeg vil gerne have forkyndelse og diakoni til at hænge sammen igen, Jeg vil også gerne have diakoni og menighedsliv til at hænge sammen igen. Det er ikke et enten-eller, men et både-og. Det handler om at få mission og diakoni til at hænge sammen, få evangelistens og diakonens tjeneste til at hænge sammen.

Oldkirkens menighedstanker:

Fordi det budskab de forkyndte, blev understreget af deres egne handlinger. Deres liv med hinanden i hverdagen satte en streg under budskabet.

De havde yndest hos hele folket - hvorfor? Svaret kom i det følgende: De lod ingen lide nød. De hjalp hinanden i hverdagen med de praktiske ting. De havde alting fælles, og så var der ingen, der led nød. Denne indbyrdes omsorg for hinanden var et så godt vidnesbyrd for andre, at de kristne havde stor yndest hos folket.

Deres diakonale indsats vækker dyb respekt.

Det er en kirke, der vokser.

Man så ikke kun den sociale nød - også den åndelige nød og for at hjælpe de dybest faldne åndeligt måtte diakoni og mission gå hånd i hånd.

Den store diakonale indsats betød, at kirken fik en goodwill i befolkningen, sådan at man lettere søgte derhen om søndagen. Siden er det gået ned ad bakke, både med kirkegang og diakonal indsats i Danmark - og man kan overveje sammenhængen i det.

En diakonal organisations pjece:

Men den oldkirkelige tanke om menigheden som et handlende subjekt, som hjælper mennesker - og gør det med henblik på at de om muligt skal lukkes ind i menigheden og genrejses til et nyt liv - den er ikke rigtigt med i pjecen. Kristendommen er med, men ikke genrejsningen. Der tales godt om tro, men ikke meget om menighed?

Udfordring:

Vigtigt med sammenhæng mellem tro og gerninger, mellem forkyndelse og praktisk hjælp helt generelt - mellem det kristne fællesskab og diakonien.

Netop forholdet mellem diakoni og menighed er den store udfordring for diakonien nu.

Det at forkynde evangeliet - og det at hjælpe et sygt eller ensomt menneske - det er begge dele kirkens opgave. Det er lige værdigt, og det skal hænge sammen. Fra kirkens gudstjeneste går vi ud for at hjælpe andre - og for at bringe andre ind til gudstjenesten. Kirkeligt er udfordringen nu at få integreret diakonien i arbejdet igen - få det knyttet sammen med Ordets tjeneste og møde de behov, som mennesker har i det til enhver tid værende samfund.

Kirken uden diakoni mangler en vigtig dimension af sit virke. Diakoni uden kirke er blot socialt arbejde, og så er glemte man, at mennesker var hele mennesker med åndelige behov.

<http://93.166.201.10/maabjerg/index.php?id=169>